

киджийници, стругове за прочутитѣ габровски гаванки и похлупци, воденици и тепавици... Свършила работата си при едно колело, неуморната вода съ пѣсенъ се спуска къмъ второ, къмъ трето, къмъ десето... додѣ стигне въ Бичкинята, отдѣто я чакатъ вече голѣмитѣ фабрики на малкия български Манчестеръ.

Прѣдъ тая гледка, пѣсенъта се прѣкъсва, стихва, за да отстѣпи мѣсто на очудването прѣдъ природата и редица мисли за трудолюбието на мѣстното население, за неговата прѣдприемчивостъ и воля.

Редицата колиби, прѣстнати отъ двѣтѣ страни на Янтра, се прѣхранватъ отъ нея, отъ високитѣ си ниви и отъ красивитѣ овощни градини, които тъкмо сега бѣха въ най-голѣмия си раскошъ: цѣли полѣстрени съ златожълти круши, ябълки и сливи... по пжтя, по ридоветѣ, въ двороветѣ, по нивитѣ и пасбищата... Вмѣсто безплоднитѣ акации въ полето, които уморяватъ окото съ своята грозота и еднообразие, тукъ то жадно се мѣта отъ дърво на дърво, отъ ридъ на ридъ, мѣта се като птичка, изпълнена съ радости и пѣсни...

Слънцето вече прѣпича, ала умората е далечъ отъ насъ: ние всички се чувствуваме бодри, сѣкашъ не ходимъ, а лѣтимъ, сѣкашъ на душитѣ ни сж израсли крилѣ. Само дѣдо Стою равнодушно подтиква малкото си магаренце, подвиква му тукутъй, по навикъ, замисленъ Богъ знае надъ какво...

Отдалечъ вече се вижда ново село. Низко, отъ двѣтѣ страни на Янтра. Тамъ единъ дървенъ мостъ е прѣметналъ своитѣ охлузени ребра надъ буйно-пѣнестата вода; тамъ, въ срѣдата на селото, лъщи камбанарията... А тамъ, по-далечъ, е още всичко въ синевата мъгла... Това е селото Етъръ,